

Victoria i skolen

Pyh! – Det er hårdt at cykle op ad bakken til skolen.

Det er tidlig om morgenen, og jeg er på vej til skole. Det blæser i dag, så turen er helt vild hård, og jeg får varmen, mens jeg tramper i pedalerne.

Jeg glæder mig ekstra meget til at komme i skole i dag. I dag begynder der nemlig en ny pige i klassen. Line, min klasselærer, har fortalt, at den nye pige hedder Anna, og kommer fra en skole i København. Hun er flyttet til Sønderborg med sine forældre og sin lillebror. Og nu skal hun altså gå i vores klasse. Det bliver spændende at møde hende og lære hende at kende. Jeg håber, at hun er sød.

Ved cykelskuret møder jeg Emma og Simon. Godmorgen, siger jeg og vinker. Godmorgen, siger Emma og Simon og smiler til mig. Emma og Simon er mine bedste venner. Vi leger næsten altid sammen efter skole. Vi kan rigtig godt lide at lege i skoven. Det er dejligt at have gode venner, synes jeg.

Da klokken ringer, kommer Line ind i klassen sammen med Anna, som er den nye pige. Anna er høj, og hendes hår er helt mørkt, næsten sort. Jeg synes, det er smukt, sådan som det skinner. Line siger velkommen og peger ned på stolen imellem Oliver og Nikoline. Der skal Anna sidde. Anna siger ingenting. Hun sætter sig forsigtigt på stolen og kigger ned i bordet. Hun smiler slet ikke, faktisk synes jeg, at hun ligner en, der er lige ved at græde.

Line beder Anna fortælle klassen lidt om sig selv. Anna prøver lige så stille at sige noget. Men det er som om, at hendes stemme er blevet væk. Der kommer ikke en lyd ud. Anna prøver igen. Nu kommer der en lyd, men det lyder helt forkert. Annas stemme ryster, og hun kan slet ikke få sagt det, hun gerne vil. Pludselig begynder Magnus og Konrad at grine. ”Hvad siger du”, råber de. ”Vi forstår ikke, hvad du siger”. Line tysser på dem, men der er flere og flere, der begynder at grine med. Line siger, at de skal stoppe, og siger til Anna, at hun ikke behøver at fortælle om sig selv nu.

Anna er helt rød i hovedet og sidder og stirrer ned i bordet. Jeg forsøger at fange hendes blik, men Anna kigger slet ikke op. Ikke én eneste gang i løbet af timen. Da vi får frikvarter, skynder Anna sig ud af klassen, og selv om vi leder efter hende, kan vi ikke finde hende nogen steder.

Da frikvarteret er slut, sidder Anna allerede på sin plads i klassen. Hun sidder helt alene. Bagerst i klassen står Oliver og Konrad. De står og griner, mens de peger på Anna. ”Hun har lige så sort hår som en krage” siger de. ”Kra kra kra” siger de, mens de basker med armene som en fugl. Anna sidder helt stiv med ryggen til dem.

Da jeg ser drengene gøre grin med Anna, bliver jeg gal. Sådan rigtig godt gal i skralden. Kan de slet ikke se, at Anna bliver ked af det? Hun er helt ny i klassen, hun kender slet ikke nogen af os, og så står de der og driller hende.

Jeg må gøre noget. Men hvad skal jeg gøre?

Oliver og Konrad kan være så irriterende. Hvad nu, hvis de begynder at drille mig i stedet for? Måske skal jeg bare lade som ingenting?

Men jeg kan ikke lade dem blive ved med at drille. Så jeg stiller mig hen foran drengene: ”Hold op”, siger jeg. ”I er ikke sjove. Kan I ikke se, at Anna bliver ked af det? I ville heller ikke bryde jer om, hvis nogen gjorde grin med jer”.

Alle de andre står og stirrer på mig. Men jeg er ligeglad. Jeg går hen til Anna, stiller mig foran hende og rækker hånden frem.

"Hej", siger jeg. "Jeg hedder Victoria. Jeg har glædet mig til at møde dig. Jeg synes dit hår er super flot, og jeg er glad for, at du er begyndt i vores klasse".

Der er helt stille i klassen, alle kigger på Anna og mig. Anna stirrer stadig ned i bordet, mens jeg står med min fremstrakte hånd. Jeg bliver stående, mens jeg smiler til Anna. Lige så forsigtigt løfter Anna hovedet og kigger op på mig. Jeg kan se, at hun er bange og ked af det. Jeg smiler til hende og holder hånden frem. Så tager Anna mod til sig og løfter langsomt armen. Vores hænder finder hinanden og Anna siger stille: "Hej, jeg hedder Anna".

I det samme kommer Line ind i klassen, og timen begynder.

I timen sender Emma en seddel til mig.

Du er så sej!

Godt gået :-)

Jeg kan ikke lade være med at smile. Det føles rart. Jeg er glad for, at jeg gjorde noget for at hjælpe Anna. Jeg kigger over på hende. Anna kigger ikke længere ned i bordet, hun sidder med løftet hoved, og ser ikke så bange ud længere. Vores blik mødes, og jeg smiler til hende. Anna smiler tilbage.

Da jeg cykler hjem fra skole, tænker jeg på, hvor dejligt det føles at være gode venner og hjælpe andre. Jeg synes, at alle skal være søde ved hinanden, og at alle skal have venner, så der ikke er nogen, der føler sig udenfor.

Jeg tror, jeg vil lave en plan for, hvordan vi kan hjælpe hinanden i klassen og på skolen, så der ikke er nogen, der bliver drillet, og ikke er nogen, der føler sig alene.

Kan I hjælpe mig med at lave en plan i jeres klasse eller på jeres skole, så alle ved at D' er nice at være nice?

1000 søde hilsner

Victoria :-)